

Το «Σλαβομακεδονικό» και το ΚΚΕ

Γράφει ο Γιάννης Μαρίνος.

Αναδημοσίευση από τον Οικονομικό Ταχυδρόμο, 28 Ιανουαρίου 1993.

Στο άρθρο αυτό ευρίσκονται 9 αποδείξεις από την ιστορία του ΚΚΕ, το οποίο από το ξεκίνημα του, ως μια από τις πρωταρχικές μέριμνες του είχε τη δημιουργία Σλάβικου Ανεξάρτητου Κράτους της Μακεδονίας, στο οποίο θα εντάσσονταν και η ελληνική Μακεδονία, αποσπώμενη φυσικά από τα ελληνικά εδάφη.

Του ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΙΝΟΥ

ΘΑ ΘΕΛΑΜΕ να δείξουν κατανόηση οι αναγνώστες μας εκείνοι, οι οποίοι θεωρούν περιττό να ασχολείται η στήλη αυτή με την ιστορία του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, και τις σκοτεινές σελίδες της, αφού ήδη – όπως πιστεύουν – ο μαρξισμός – λενινισμός κατέρρευσε ως ιδεολογία και ως σύστημα διακυβέρνησης και συνεπώς είναι περιττό και σκληρό να πλήττεις ένα πτώμα. Εν πρώτοις εμείς διαφωνώντας με την άποψη αυτή υποστηρίζουμε ασταμάτητα ότι δεν θεωρούμε καθόλου νεκρή την άρχουσα ιδεολογία, που καταδυνάστευσε την ανθρωπότητα κατά τον 20ον αιώνα. Αφού το 1/3 περίπου του πληθυσμού της γης εξακολουθεί να τελεί υπό το σύστημα αυτό υποχρεωτικά. Εξάλλου πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα σε ορισμένες χώρες (λ.χ. Λιθουανία, Σερβία κ. ά.) δείχνουν αναβίωση των κομμουνιστικών δυνάμεων, έστω και με δημοκρατικό προσωπείο. Μη μας διαφεύγει ότι οι φανατικότεροι οπαδοί της ιδεολογίας αυτής εξακολουθούν να είναι αιχμάλωτοι της και εξαιρετικά

οργισμένοι για την ήττα τους. Απλώς λουφάζουν υπό διάφορες μεταμφιέσεις και αναμένουν τις ευκαιρίες δριμύτερης επανόδου (όπως ακριβώς συνέβη και με τον ναζισμό φασισμό που όλοι νομίζαμε νεκρό καταδικαστέο από την ιστορία και στις ανθρώπινες συνειδήσεις, κι όμως νατος πετιέται και ξαναρχίζει να απειλεί την Ευρώπη με την αποτρόπαιη ρεβάνς του).

Επισημαίνουμε επίσης ότι η αριστερή συνθηματολογία και η ξύλινη γλώσσα εξακολουθούν να κυριαρχούν στην ελληνική τουλάχιστον κοινωνία, θεωρούνται κεκτημένο δημοκρατικό δικαίωμα οι κατακτήσεις του μαρξισμού – λενινισμού σ' όλους τους χώρους (και ιδιαίτερα στην εκπαίδευση και το συνδικαλισμό), ενώ οι κομμουνιστές πάντα αναγνωρίζονται και πάντα αποκαλούνται δημοκρατικές δυνάμεις.

Πρόσφατα η αναζωπύρωση και οι ποικίλες απειλές, που προκύπτουν από το υπό αναγνώριση κράτος των Σκοπίων το οποίο διεκδικεί το όνομα «Μακεδονία» έδωσαν την ευκαιρία στο Κομμουνιστικό Κόμμα να διαφοροποιηθεί από τα άλλα κόμματα. Όχι μόνο γιατί αυτή η ιδιαιτερότητα του, που την καλλιέργησε σε κάθε τομέα της δημόσιας ζωής, αποσκοπεί στη συντήρηση της παρουσίας του στη δημόσια ζωή δια της ανασυντάξεως των πιστών οπαδών του και δια της προσφοράς ενός άλλου οράματος στους απογοητευμένους από τα λοιπά κόμματα. Αλλά και διότι παραμένει πεισματικά πιστό στην ιστορία του και υπερηφάνως αμετανόητο.

Έτσι όχι μόνο επιμένει να θεωρεί χωρίς ουσιώδες ενδιαφέρον το με ποιο όνομα θα αναγνωρισθούν τα Σκόπια, αλλά υπονομεύει και τον αναγεννώμενο πατριωτισμό των Ελλήνων και την αναζωπύρωση αξιών, όπως η πατρίδα, το έθνος, το πολιτιστικό παρελθόν, η διαχρονική πορεία της γλώσσας, η ορθοδοξία, το ήθος, η οικογένεια, και άλλες ανάλογες έναντι-ον των οποίων μεθοδικά, σατανικά και με πάθος είχε καταφέρει να εργασθεί με εξαιρετική αποτελεσματικότητα καθώς είχε επιτύχει να στρατεύσει Το Σλαβομακεδονικό και το ΚΚΕ στο ολέθριο αυτό έργο και πλήθος από τους διανοούμενους και γενικά την πνευματική ηγεσία του τόπου μας.

ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ Έλληνες, ιδιαίτερα οι νεώτερες γενιές, ούτε γνωρίζουν την ιστορία αυτού του τόπου (και στο θέμα αυτό η νίκη των κομμουνιστών είναι αναμφισβήτητη, αφού τα περισσότερα βιβλία γράφονται και διδάσκονται ακόμα και σήμερα αποκρύπτοντας την αλήθεια και ωραιο-

οποιώντας μερικές από τις πιο σκοτεινές και γεμάτες εγκλήματα σελίδες της), αλλά ούτε και τους ενδιαφέρει το παρελθόν, καθώς τα σημερινά προβλήματα και το μέλλον τους είναι φυσικό να τους απασχολούν σχεδόν αποκλειστικά. Όμως όταν τα προβλήματα αυτά έχουν τις ρίζες και τις αιτίες τους στο παρελθόν και όταν η άγνοια τους δεν επιτρέπει ορθή κρίση και σωστές επιλογές, ώστε να κατακτηθεί ένα καλύτερο μέλλον, τότε ασφαλώς το παρελθόν έχει τεράστια σημασία και γι αυτό θα όφειλε να απασχολεί και τις νεώτερες γενιές.

Αυτό προσπαθεί να κάνει σε κάθε θέμα ο «Οικονομικός Ταχυδρόμος» θα ήταν επιτρεπτό να αφήσει απ' έξω την ιστορία του ΚΚΕ και γενικά της ιδεολογίας που εκφράζει, εφόσον και στην έκταση που επηρεάζει το παρόν και φαλκιδεύει το μέλλον, έστω κι αν έτσι διαταράσσει (ακόμα και μόνος αυτός) την ωραιοποιημένη εικόνα και τις παραπλανητικές μάσκες πίσω από τις οποίες κρύβεται η αλήθεια και η πραγματικότητα. Είναι δε εξόχως χαρακτηριστικό και αξιοσημείωτο ότι όλη η σχετική αρθρογραφία του «Οικονομικού Ταχυδρόμου» και ιδιαίτερα οι ιστορικές και απόλυτα τεκμηριωμένες αναδρομές εκλεκτών συνεργατών του, οι οποίοι γνωρίζουν πολύ καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον την αλήθεια, αφού κατά κανόνα υπήρξαν σαρξ εκ της σαρκός του ΚΚΕ και των παραφυάδων του (ΕΑΜ, κ.λπ.), όπως οι κ.κ. Βασ. Θασίτης, Σαρ. Καργάκος, Χρύσανθος Λαζαρίδης, Σπύρος Λιναρδάτος, Μάριος Πλωρίτης, κ.λπ. ουδέποτε αμφισβητήθηκαν και αντικρούστηκαν (πώς θα ήταν δυνατόν, αφού απεικονίζουν την ωμή πραγματικότητα Ποτέ κανένας από τους ιστορικούς επιστήμονες και τα καλλιεργημένα στελέχη του δεν αποπειράθηκε να αντιλεξει στα όσα μέχρι τώρα γράφομε, όχι μόνο με απευθείας αντίθετη αρθρογραφία, που ευχαρίστως θα φιλοξενούσαμε στις στήλες μας (πράγμα που γνωρίζουν πολύ καλά), αλλά ούτε και στα δικά τους δημοσιογραφικά όργανα.

Χρειάσθηκε δε να παρασυρθεί ο υπογράφων από ένα κείμενο συμφωνίας μεταξύ των Κομμουνιστικών Κομμάτων Ελλάδας και Βουλγαρίας, που μου έστειλε ένας αναγνώστης μας και το οποίο εφέρετο να έχει υπογραφεί κατά το έτος 1943, από τους Ιωαννίδη – Δασκάλωφ και του οποίου την αμφισβήτηση της γνησιότητας αγνοούσα (γιατί να το επικαλεσθώ αν γνώριζα ότι έχει θεωρηθεί πλαστό για να αποφασίσει το ΚΚΕ να αρθρώσει επιτέλους κάποιον αντίλογο στα γραφόμενα από την ταπεινό-

τητα μου. Όχι για να δώσει εξηγήσεις και να προσπαθήσει να αντικρούσει όσα φοβερά του καταμαρτυρούνται, αλλά γιατί, βρίσκοντας την ευκαιρία να καταγγείλει ότι έγινε από έναν σχολιαστή του η χρήση ενός θεωρουμένου πλαστού εγγράφου, πίστευσε ότι μπορούσε να υπονομεύσει τη γενικότερη αξιοπιστία και των όσων άλλων γράφονται και αποδεικνύονται για το κόμμα αυτό.

Όπως θα έχουν προσέξει οι αναγνώστες μου η γραπτή έκρηξη του ΚΚΕ προεκλήθη από ένα τμήμα μιας από τις Κυριακάτικες επιστολές ενός Εργαζόμενου Νέου στο «Βήμα», των οποίων την ευθύνη έχω, προσυπογράφοντας ως αντιγραφέας τους. Η επιστολή αυτή που φιλοξενήθηκε στο «Βήμα» της 20ης Δεκεμβρίου και αναδημοσιεύθηκε στον «Ο.Τ.» της 7-1-93 προκάλεσε την ενθουσιώδη αντίδραση του «Ριζοσπάστη», ο οποίος λιβελογράφησε εναντίον μου στο φύλλο της 22ας Δεκεμβρίου. Ταυτοχρόνως το Ιστορικό Τμήμα της Κεντρικής Επιτροπής του Κόμματος (Κολοζώφ) έστειλε εκτενή επιστολή (της οποίας το κείμενο δημοσιεύουμε σε ιδιαίτερο πλαίσιο), όπου, επωφελούμενο του γεγονότος ότι το συγκεκριμένο αυτό σύμφωνο ΚΚΕ – ΚΚΒ έχει αμφισβητηθεί ως πλαστό, βρίσκει την ευκαιρία να με κατακεραυνώσει ως συκοφάντη, μόνιμο κακόβουλο και αυθαίρετο διαστρεβλωτή και λασπολόγο της ιστορίας και των θεσμών του Κομμουνιστικού Κόμματος.

Στην επιστολή αυτή, που δημοσιεύθηκε στο «Βήμα» της 10ης Ιανουαρίου έδωσα την ακόλουθη σύντομη απάντηση:

«Δεν γνώριζα ότι το φερόμενο ως σύμφωνο Ιωαννίδη – Δασκάλωφ, το οποίο μου γνωστοποίησε αναγνώστης της στήλης, έχει καταγγελθεί ως πλαστό. Και χαίρω γι' αυτό. Το ότι δεν σκέφθηκα να ελέγξω τη γνησιότητα του οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στο γεγονός ότι η ιστορία του ΚΚΕ από το 1920 ως και το 1949, με διάφορες παλινδρομήσεις, περιλαμβάνει ως μίαν από τις αγωνιστικές επιδιώξεις του την »ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία«, όπως άλλωστε και την »ενιαία και ανεξάρτητη Θράκη« (απόφαση 5ου Συνεδρίου της Γ Διεθνούς, 1924). Συνεπώς, δεν μου φάνηκε ότι μια τέτοια συμφωνία μεταξύ των Κομμουνιστικών Κομμάτων Ελλάδας και Βουλγαρίας το 1943 ήταν κάτι απίθανο. Όπως δεν μου προκαλεί εντύπωση το ότι το ΚΚΕ αποφεύγει να διαψεύσει την αποκαλυφθείσα στην ίδια επιστολή του Κοινού Νου συζήτηση Στάλιν – Δημητρώφ (, όπου ο μέχρι του θανάτου του λατρεμένος από το ΚΚΕ ηγέ-

της της ΕΣΣΔ αναγνωρίζει ότι «δεν υπάρχει μεν μακεδόνικη Εθνότητα, αλλά θα τη δημιουργήσουμε όπως δημιουργήσαμε και τους ανύπαρκτους Λευκορρώσους». Βλέπετε, το ΚΚΕ από τη δεκαετία του '20 είχε υιοθετήσει την πολιτική της Κομιντέρν για την αυτονόμηση της Μακεδονίας και υπήρξε ο σταθερός προασπιστής των Σλαβομακεδόνων. Μια που ο χώρος δεν μου το επιτρέπει να επεκταθώ και μια που για πρώτη φορά το ΚΚΕ μου κάνει την τιμή να αμφισβητήσει με επιχειρήματα και όχι με χαρακτηρισμούς την αξιοπιστία των όσων γράφω κατά καιρούς σε σχέση με τη σκοτεινή πλευρά της ιστορίας του, θα προσπαθήσω από τις στήλες του «Οικονομικού Ταχυδρόμου» να αναφερθώ σε ανεπίδεκτες αμφισβήτησεως αποδείξεις των όσων υποστηρίζω και οι οποίες πράγματι επιβεβαιώνουν τη συνέπεια του προς την ιστορία του, όχι όμως πάντα προς την κατεύθυνση που ισχυρίζεται η επιστολή του αυτή». Συνεπώς στην υπόσχεση μου αυτή που έδινα στο «Βήμα» θα προσπαθήσω ευθύς αμέσως να παραθέσω εντελώς ενδεικτικά και χωρίς την αναγκαία ιστορική επεξεργασία στοιχεία και κείμενα, που προέρχονται από, γνήσια ελπίζω αυτήν τη φορά, κείμενα, των οποίων θα αναφέρω κάθε φορά και την πηγή, ώστε να φανεί σαφώς γιατί κι αν ακόμα δεν υπήρξε πράγματι το σύμφωνο Ιωαννίδη – Δασκάλωφ θα μπορούσε άνετα και να είχε υπάρξει. Διότι, επαναλαμβάνω, η ιστορία του ΚΚΕ συνιστά περίτρανη επιβεβαίωση του περιεχομένου του, έστω πλαστού, συμφώνου.

ΠΡΙΝ προσφύγω σε μια ανθολόγηση ντοκουμέντων που αποδεικνύουν τη συμβολή του ΚΚΕ στη δημιουργία του Μακεδονικού με τη σημερινή ολέθρια εξέλιξη του θεωρώ σκόπιμο να σημειώσω τα εξής:

Προκειμένου να ξεφύγω από την εμπλοκή μου σε μια άγωνα αντιδικία περί της γνησιότητας ή πλαστότητας του συμφώνου Ιωαννίδη - Δασκάλωφ δηλώνω κατηγορηματικά ότι αποδέχομαι ότι δεν υπήρξε τέτοιο σύμφωνο και ότι είναι κατασκεύασμα των τότε Βουλγάρων κατακτητών της χώρας μας, της Γκεστάπο και της Ιντέλιτζενς Σέρβις και όποιου άλλου επιθυμούν.

Παρά ταύτα έχω και στο θέμα αυτό να κάνω μερικές παρατηρήσεις:

α. Σπανίως οι ένοχοι μιας εγκληματικής πράξεως την ομολογούν όταν αποκαλυφθεί. Την διαψεύδουν με αγανάκτηση και αποκαλούν συκοφάντες όποιους τους κατηγορούν γι' αυτήν. Συνεπώς η διάψευση του Ιωαννίδη, ότι δεν υπεγράφη τέτοιο σύμφωνο έχει όσην αξία έχει και η αμφι-

σβήτηση της ενοχής των καταδικασθέντων από το δικαστήριο της Νυρεμβέργης για το ολοκαύτωμα των Εβραίων. (Το επιχείρημα ότι την εποχή εκείνη ο Ιωαννίδης ήταν στην Αθήνα είναι το μόνο πειστικό. Και όχι οι διαψεύσεις του).

β. Διαψεύσεις προερχόμενες από την πλευρά των οπαδών του μαρξισμού – λενινισμού έχουν ακόμα λιγότερη αξιοπιστία και από εκείνη του Κοσκωτά. Για τον απλούστατο λόγο, ότι ο ίδιος ο Απόστολος του εν λόγω δογματικού συστήματος διακυβέρνησης Βλαντιμίρ Ίλιτς Λένιν και ο αντάξιος διάδοχος του Στάλιν ήταν ψεύτες με πατέντα. Περίτρανη απόδειξη η μαζική εξόντωση της Τσαρικής οικογένειας (μεταξύ των οποίων αδύναμα και άρρωστα παιδιά) την ευθύνη της οποίας μεθ' όρκου απέρριπτε ο μέγας Βλαδίμηρος, δηλώνοντας ότι επρόκειτο για πρωτοβουλία κατωτέρων οργάνων, που την αγνοούσε. Και όμως, χάρις στην περεστρόικα, πληροφορηθήκαμε τώρα ότι η εν λόγω μαζική δολοφονία έγινε με γραπτή διαταγή του ίδιου, η οποία φέρει φαρδιά πλατειά την υπογραφή του. Το ίδιο ισχύει για τον Στάλιν, ο οποίος διέταξε τη μαζική σφαγή χιλιάδων Πολωνών αξιωματικών στο δάσος του Κατίν. Αυτή η σφαγή διαψευδούταν με οργή και από τον ίδιο το σφαγέα και από τα φερέφωνα του (συμπεριλαμβανομένου και του ΚΚΕ) μέχρι και πριν λίγους μήνες ακόμα, έως ότου αποκαλύφθηκε από τα αρχεία του ΚΚΣΕ ότι και για το έγκλημα αυτό υπάρχει γραπτή διαταγή του Στάλιν. Μάλιστα ο σημερινός πρόεδρος Γιέλτσιν ζήτησε συγγνώμη από τον Πολωνικό λαό και για το έγκλημα και για τα ψεύδη με τα οποία το κάλυψαν.

«Αλλωστε ο ίδιος ο Λένιν δεν δίσταζε σε Ντιρεκτίβα του προς τον Κομμισάριο των Εξωτερικών Τσιτσέριντο 1921 να του συνιστά να παραπλανά με ψέματα τις ηγέτιδες τάξεις της Δυτικής Ευρώπης και της Αμερικής και υπογράμμιζε «Το να λέμε την αλήθεια είναι μια αστική προκατάληψη. Το ψεύδος δικαιολογείται από τον διακαώς επιδιωκόμενο σκοπό μας». («Εποπτεία», Αύγουστος 1987). Συνεπώς πας μαθητής και λάτρης του Λένιν (και εν προκειμένω και ο Ιωαννίδης και το Τμήμα Ιστορίας του ΚΚΕ) δεν μπορεί να μην θεωρούν απόλυτα ηθικό και δικαιολογημένο να διαψεύδουν ως πλαστό και ανύπαρκτο ακόμα και ένα υπαρκτό και γνήσιο κείμενο, αν η αναγνώριση της ύπαρξης του θα έβλαπτε το κόμμα. Παρά ταύτα και για να σταματήσει αυτή η συζήτηση εγώ αποδέχομαι ότι και ο Ιωαννίδης και το ΚΚΕ λένε εν προκειμένω την αλήθεια.

γ. Από την ίδια την απάντηση του Ιστορικού Τμήματος της Κ.Ε. του ΚΚΕ προκύπτουν αντιφατικά συμπεράσματα. Σ' ένα σημείο της υποστηρίζει ότι το σύμφωνο αυτό είναι κατασκεύασμα της Ιντέλιτζενς Σέρβις, σε άλλο ότι είναι έργο της Γκεστάπο και σε άλλο ότι συνετάχθη στη Βουλγαρική πρεσβεία της Αθήνας. Όμως το 1943 η Βρεταννία ήταν ο θανάσιμος εχθρός του Άξονα συνεπώς της Γερμανικής Γκεστάπο, αλλά και της τότε φασιστικής Βουλγαρίας. Άρα είναι αδιανόητο αυτοί οι μεταξύ τους μέχρι τελικής πτώσεως εχθροί, δηλαδή η Βρεταννία, η Γερμανία, και η Βουλγαρία να συνάπτουν προς στιγμήν ανακωχή και να συνεργάζονται από κοινού στην κατάρτιση πλαστού εγγράφου προκειμένου να συκοφαντήσουν το ΚΚΕ! Παρά ταύτα εγώ δέχομαι ότι είναι πλαστό, αλλά κάθε άλλο παρά πείθει για την πλαστότητα αυτή η επιχειρηματολογία μιας τέτοιας ποιότητας, όπως αυτή που προήλθε από το Ιστορικό Τμήμα του ΚΚΕ.

δ. Μολονότι προκάλεσε τόσο μεγάλο θόρυβο ευθύς μόλις δημοσιοποιήθηκε αυτό το καταγγελλθέν ως πλαστό σύμφωνο, φαίνεται περίεργο το γιατί ποτέ το ΚΚΕ δεν ζήτησε από το ΚΚ της Βουλγαρίας να διαψεύσει την ύπαρξη του Συμφώνου Δασκάλωφ – Ιωαννίδη για να ρίξει τη διάψευση κατά πρόσωπο στην Ιντέλιτζενς Σέρβις και τους αντιπάλους του. Το ερώτημα αυτό διατυπώνει σε επιστολή του στον «Ο.Τ.» ο τότε ΕΑΜίτης και στενός συνεργάτης του Αλεξ. Σβώλου κ. Βύρων Σταματόπουλος ο οποίος επίσης αναφέρει ως εξίσου αξιοπερίεργη την εξής αναφορά του ίδιου του Ιωαννίδη στις Αναμνήσεις του (σελ. 141) «Αργότερα που ήρθαμε σε επαφή με τους Βουλγάρους δεν τους ρώτησα τι είναι τέλος πάντων αυτός ο Δασκάλωφ». Μήπως δεν ρώτησε διότι τον γνώριζε;

Αυτά για γόνιμο προβληματισμό των ερευνητών του Ιστορικού Τμήματος της ΚΕ του ΚΚΕ επί του πλαστού συμφώνου Ιωαννίδη – Δασκάλωφ και επί του μάλλον αντιεπιστημονικού τρόπου με τον οποίο προσπαθούν να πείσουν για την πλαστότητα του.

ΚΑΙ τώρα ολίγα τινά από την γέμουσα αποδείξεων ιστορία του ΚΚΕ, το οποίο από το ξεκίνημα της ως μια από τις πρωταρχικές μέριμνες του είχε τη δημιουργία Σλάβικου Ανεξάρτητου Κράτους της Μακεδονίας στο οποίο θα εντάσσονταν και η ελληνική Μακεδονία, αποσπώμενη φυσικά από τα ελληνικά εδάφη.

- **Απόδειξη πρώτη:** Το 5ο συνέδριο της Γ' Κομμουνιστικής Διεθνούς αποφάσισε το 1924 το εξής: «Το Συνέδριο παραδέχεται ότι τα συνθήματα που διετύπωσε η Βαλκανική Ομοσπονδία: «Ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία», «Ενιαία και ανεξάρτητη Θράκη», είναι τελείως ορθά και αληθινά επαναστατικά». (Κομμουνιστική Επιθεώρηση 1924, σελ. 346-349). Την απόφαση αυτή προσυπέγραψε ενθουσιωδώς το υπερήφανο για την ιστορία του Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας. Τη γραμμή αυτή της αυτονομίας της Μακεδονίας (παρά τις διαφωνίες πλείστων κορυφαίων στελεχών του, όπως λ.χ. ο ιστορικός Γιάννης Κορδάτος) συνέχισε να έχει το ΚΚΕ μέχρι και το έτος 1935, οπότε διέκοψε για λίγο για να επανέλθει αργότερα.

- **Απόδειξη δεύτερη:** Ο «Ριζοσπάστης» της 25ης Ιανουαρίου 1925 γράφει: «Ο Λένιν εκήρυξε και στην πράξη εφήρμοσε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης των καταπιεζομένων εθνοτήτων μέχρις αποχωρισμού από το κράτος όπου είναι προσαρτημένες. Γι' αυτό όλα τα αστικό κόμματα δεν θέλουν να ακούσουν το όνομα Λένιν στην Ελλάδα, που διά μέσου του κόμματός μας (προσέξτε το αυτό), ζητεί να πάψει το ανθρωποπαζάρι των πληθυσμών Μακεδονίας και Θράκης και καλεί τους λαούς των ν' αγωνισθούν για ενιαία ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη και για την Βαλκανική Κομ-μουνιστική Ομοσπονδία». Όστε ο ίδιος ο «Ριζοσπάστης», παραδέχεται ότι το Κόμμα του είναι όργανο του Λένιν και υπεραμύνεται της ανεξάρτητης Μακεδονίας και της ανεξάρτητης Θράκης (όταν μετ τον καϊρό τεθεί και θέμα ανεξάρτητης Θράκης, να ξέρουμε από τώρα σε ποιου μεταξύ άλλων τα «λάθη» οφείλεται κι αυτό). Να υπενθυμίσουμε στους ενδιαφερόμενους αναγνώστες μας ότι ο «Ριζοσπάστης» φυσικά έγγραφε ψέματα. Διότι ο Λένιν κάθε άλλο παρά ήταν υπέρ της αυτοδιάθεσης των καταπιεζομένων λαών. Απόδειξη η αυτοκρατορία της Σοβιετικής Ένωσης που δημιούργησε πριν 70 χρόνια με θύματα καταπιεζόμενους αλλοεθνείς λαούς, οι οποίοι μόλις πριν ένα χρόνο μπόρεσαν επιτέλους να αποτινάξουν το ρωσικό ζυγό από τις πλάτες τους, χάρις στην κατάρρευση του ιμπεριαλιστικού συστήματος του Μαρξισμού – Λενινισμού.

- **Απόδειξη τρίτη:** Το ΚΚΕ κατέβηκε στις δημοτικές εκλογές το 1929 με το σύνθημα «Ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία». Τότε ήταν που με εισήγηση του Ελευθερίου Βενιζέλου η Βουλή εψήφισε το περίφημο ιδιώνυμο (Σαράντου Καργάκου: Από το Μακεδόνικο ζήτημα στην Εμπλοκή των Σκοπίων, Gutenderg 1992 σελ. 167. Από τις σελίδες του πολύτιμου

αυτού βιβλίου αντλούμε και πολλά άλλα ιστορικά ντοκουμέντα). Ο Βενιζέλος ευλόγως προσπάθησε έτσι να υπερασπίσει την Ελλάδα από τον διαμελισμό της όπως τον προωθούσε επισήμως τότε το ΚΚΕ. Κι όμως όχι μόνο οι κομμουνιστές, αλλά και οι λοιπές δημοκρατικές δυνάμεις δεν συγχωρούν στον αείμνηστο εθνάρχη αυτό το «ολίσθημα», με το οποίο εν τούτοις θέλησε να υπερασπισθεί την ακεραιότητα της Ελλάδας και τη διατήρηση στην ελληνική επικράτεια της Μακεδονίας μας!

- **Απόδειξη τέταρτη:** Ο Ν.С.Ι. Hammond, αρχηγός της Συμμαχικής Στρατιωτικής Αποστολής στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, στο πρόσφατα εκδοθέν έργο του «Δυτική Μακεδονία Αντίσταση και συμμαχική στρατιωτική αποστολή» 1943 – 1944 (Εκδόσεις «Παπαζήση») γράφει μεταξύ άλλων και τα εξής: «Οι κομμουνιστές ήλπιζαν τότε να δημιουργήσουν κάποια Λαϊκή Σοβιετική Δημοκρατία της Μακεδονίας ενσωματώνοντας τμήματα της Ελλάδος και των γειτόνων της και το κομμουνιστικό δόγμα ήταν ότι οι Βαλκανικοί λαοί είναι αδέλφια».

- **Απόδειξη πέμπτη:** Ο θαυμαζόμενος απ' όλους τους Έλληνες «δημοκράτες» Βούλγαρος κομμουνιστής ηγέτης Γκεόργκι Δημητρώφ, επικεφαλής της Κομιντέρν μέχρι της διαλύσεως της και πρόεδρος της Κομμουνιστικής Βουλγαρίας σε μπροσούρα του το 1946 η οποία μεταφράσθηκε και εκδόθηκε ενθουσιωδώς από το τυπογραφείο του ΚΚΕ «Νέα Ελλάδα» εισηγείται τη δημιουργία μιας Δημοκρατικής (!) Βαλκανικής Ομοσπονδίας... «Μέσα σ' αυτήν η κομματιασμένη σε τρία Μακεδονία, θα ενώνοταν σε ένα 1 κράτος». Γνωρίζετε κανένα κομμουνιστή να έχει ποτέ αποδοκιμάσει τον Δημητρώφ ως ιμπεριαλιστή, ως επιβουλευόμενο την ελληνική Μακεδονία; Εγώ γνωρίζω αντίθετα και πλήθος αστών δημοσιογράφων (προοδευτικοί αυτοαποκαλούνται) που ακόμα και σήμερα υμνούν και δοξολογούν τον Δημητρώφ ως μέγα επαναστάτη, ήρωα, δημοκράτη και αγωνιστή υπέρ της απελευθερώσεως των λαών. Άρα προσυπογράφουν (έστω και από άγνοια ή ηλιθιότητα) την απόσπαση της ελληνικής Μακεδονίας για να γίνει ανεξάρτητο κράτος υπό τον Δημητρώφ ή Τίτο άλλοτε, σήμερα υπό τον κ. Γκλιγκόροφ (λογική συνέχεια δεν είναι αυτό του ιστορικού παρελθόντος του ΚΚΕ, το οποίο είναι υπερήφανο για κάθε σελίδα της ιστορίας του. Ας μου εξηγήσει το Ιστορικό Τμήμα του ΚΚΕ σε τι διαφέρει από πλευράς περιεχομένου το κείμενο Δημητρώφ, που εξέδωσε το 1949 το τυπογραφείο του στα ελληνικά για να το ενστερ-

νισθούν και οι ιδεολογικοί υφιστάμενοι του Βούλγαρου ηγέτη οπαδοί του ΚΚΕ από το πλαστό (Σύμφωνο Δασκάλωφ – Ιωαννίδη.

- **Απόδειξη έκτη:** Η διαβόητη 5η Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ (30-31 Ιανουαρίου 1949) διακήρυξε ότι «σαν αποτέλεσμα της νίκης του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας και της λαϊκής επανάστασης, ο μακεδόνικος λαός θα βρει την πλήρη αποκατάσταση του έτσι όπως τη θέλει ο ίδιος προσφέροντας τώρα το αίμα του για να την αποκτήσει. Αυτή είναι η θέση του ΚΚΕ πάνω στο Μακεδόνικο ζήτημα. Οι δύο λαοί, Ελληνικός και μακεδόνικος, παλεύουν από κοινού για τη λευτεριά τους... Σαν αποτέλεσμα της νίκης, ο μακεδόνικος λαός θ' αποφασίσει μόνος του πώς θελει να ζήσει και να κυβερνηθεί». Το γεγονός, ότι οι κομμουνιστές εδικάζοντο ως προδότες και αγωνιζόμενοι για την απόσπαση ελληνικών εδαφών κατά τον εμφύλιο πόλεμο και μετά δεν δικαιολογείται και τεκμηριώνεται αδιάψευστα από την προαναφερθείσα απόφαση της 5ης Ολομέλειας του 1949, η οποία συν τοις άλλοις διαχωρίζει φυλετικά τους Έλληνες από τους Μακεδόνες, δηλαδή ό,τι ακριβώς ισχυρίζεται και ο κ. Γκλιγκόρωφ; (Το ότι αργότερα η 5η Ολομέλεια κατηγορήθηκε για λάθη δεν διορθώνει τα πράγματα. Ούτε άλλωστε ήταν ειλικρινής η μεταμέλεια αφού μόνο σκοπό είχε να φαγωθεί ο Ζαχαριάδης για το «λάθος»).

- [Σημείωση: Ολόκληρη η απόφαση της 5ης Ολομέλειας της ΚΕ του ΚΚΕ το 1949 δημοσιεύθηκε στον [Ριζοσπάστη στις 17 Ιανουαρίου 1997 και βρίσκεται στο διαδίκτυο](#)]

- **Απόδειξη έβδομη:** Ο από πλήθος προοδευτικών δημοκρατικών δημοσιογράφων και σήμερα θαυμαζόμενος στρατηγός του Δημοκρατικού Στρατού Κώστας Καραγιώργης υποστήριζε το 1949: «Ο σλαβομακεδονικός λαός, με τον αγώνα του, με τις θυσίες του, με την ένοπλη συμβολή στον μεγάλο απελευθερωτικό, αντιιμπεριαλιστικό αγώνα του ελληνικού λαού έχει κέρδισα έμπρακτα το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση και την λευτεριά του» (Σ. Καργάκος, σελ. 193).

- **Απόδειξη όγδοη:** Η κ. Ρούλα Κουκούλου, τέως σύζυγος του Νίκου Ζαχαριάδη, ο οποίος ετάφη πρόσφατα εν δόξει και τιμή στην Αθήνα από τις «δημοκρατικές» δυνάμεις, μέλος και σήμερα της ηγεσίας του ΚΚΕ, διακήρυσσε στην Α' Συνδιάσκεψη της Πανελλαδικής Δημοκρατικής Ένωσης Γυναικών (1 -3 Μαρτίου 1949):«Έτσι με το αίμα και τους αγώνες τους οι Σλαβομακεδόνες και όλος ο σλαβομακεδονικός λαός, κατακτούν

το δικαίωμα να ζήσουν στην απελευθέρωση, όπως αυτοί θέλουν δημιουργώντας τη δική τους κρατική υπόσταση». Η κ. Κουκούλου έχει άραγε ζητήσει από τον ελληνικό λαό συγγνώμη για αυτή της την τοποθέτηση; Ή μήπως αισθάνεται υπερήφανη που από το 1949 προέβλεψε ότι οι Σλαβομακεδόνες θα δημιουργήσουν την κρατική τους υπόσταση όπως αυτοί θέλουν;

- **Απόδειξη ένατη:** Και επειδή μπορεί να έχουν ήδη εξοργισθεί η κ. Κουκούλου και οι σύντροφοι της μ' αυτά που αποκαλύπτω να τους υπενθυμίσω ότι στην «Προσωρινή Δημοκρατική Κυβέρνηση» με πρόεδρο τον Μήτσο Παρτσαλίδη περιλαμβανονταν και Σλαβομακεδόνες υπουργοί όπως ο Πασκάλ Μητρόφσκι, και το Ανώτατο Πολεμικό Συμβούλιο έπρεπε να έχει τη σύμφωνη γνώμη και των Σλαβομακεδόνων ανώτατων αξιωματικών, όπως ο Κόιτσεφ, που βεβαίως ως μόνη σκέψη είχαν πώς θα δημιουργήσουν το δικό τους κράτος καταβροχθίζοντας και την ελληνική Μακεδονία που θα την απελευθέρωναν (αυτό το ρήμα χρησιμοποιούσαν και χρησιμοποιούν) από την ελληνική κατοχή! (Ο πολύς Κόιτσεφ, ο οποίος έδινε διαταγές στους Έλληνες του «Δημοκρατικού Στρατού» είχε πει ότι «στο Δημοκρατικό Στρατό υπάρχουν σήμερα -1949-πάνω από 1.000 Μακεδόνες – εννοεί Σλάβοι Μακεδόνες – αξιωματικοί». Ενώ ο επίσης Σλαβομακεδόνας Βαϊνάς έλεγε «ο Μακεδόνικος λαός... με το σπαθί και το αίμα του κατάκτησε δικαιώματα τα οποία του άνοιξαν το δρόμο για την αυριανή εθνική και κρατική αποκατάσταση, που είναι ο προαιώνιος πόθος του» (Σαράντος Καργάκος: «Πολιτικά θέματα» της 104-1992). Πράγματι, ο κ. Γκλιγκόρωφ ικανοποιεί τον προαιώνιο πόθο των Σλαβομακεδόνων που ήταν και όνειρο του «Δημοκρατικού Στρατού» και των τότε και σήμερα συντρόφων της κ. Παπαρρήγα, εξ ου ίσως και η γνωστή τάση της υπέρ του απευθείας φιλικού διαλόγου με τον Σλαβομακεδόνα Γκλιγκόρωφ (πιστή όπως εγράψαμε στην ιστορία του κόμματος της).

ΟΜΩΣ θα χρειασθεί να συνεχίσουμε και στο επόμενο τεύχος του «Ο.Τ.» για να απομυθοποιήσουμε και άλλες δήθεν αλήθειες και πλάνες, που υπάρχουν γύρω από τον ολέθριο ρόλο του ΚΚΕ ως εξαρτημένου οργάνου της Κομιντέρν και της Μόσχας στη δημιουργία και επικράτηση αυτών, που σήμερα διεκδικούν την ονομασία της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και της αυτόνομης εθνότητας τους.

